

Какви сж тия две огънчета, които мърдат като живи? Чичо Анди се взрѣ по-добре. Тигъръ!... Ахъ, ето най-после мечтаната среща! Той приклекна, прицели се внимателно и тъкмо тигърътъ да подскочи, за да се хвърли връзъ него, сполучливо пратениятъ куршумъ го превърна въ трупъ, който съ гърчене тупна предъ нашия ловещъ.

— Хо! Хо! Какъвъ късметъ!

Но, дяволъ да го вземе! Да не би всички звѣрове отъ околността да си бѣха дали среща тукъ! Ето още два чифта лъснали очи! И тукъ други! И тамъ! И задъ оня гжстакъ! Единъ, два, три, четири, петъ последователни гърмежи! И петъ трупа се проснаха предъ изумения Чичо Анди, който никога не бѣ си представялъ толкова лесенъ лова на диви звѣрове! Просто сами се надѣватъ на пушката ти! И какви великолепни кожи! Съ паритѣ, които би получилъ за тѣхъ, би платилъ всичкитѣ си разноски и неговитѣ пари ще си останатъ.

— Хо! Хо!

Той бѣ чель, че голѣмитѣ ловци следъ победа издавали тоя възгласъ, и затова сега гордо се провикваше, стѣпилъ на петтѣ трупа. После ги нарами и помъкна за лагера. Като го видѣха, негритѣ се смаяха. Тѣ никога не бѣха виждали бѣлъ за толкова кратко време, и при това самъ, да се справя съ толкова хищници и затова паднаха на колѣне предъ него: помислиха го за Богъ. Единъ отъ тѣхъ се догътри до него и съ знаци му обясни, че тѣхенъ човѣкъ билъ смазанъ отъ хипопотамъ: нека господарьтъ го убиелъ!

— Хипопотамъ? Само това още не бѣ убивалъ!

Той се отправи за посоченото мѣсто-прибежище на звѣра. Изъ пѣтя, оба-

че, чу нѣкой ядосанъ да чупи клони. Обърна се. Предъ него на нѣколко крачки слонъ. Ахъ! Мечтата му! Да убие слонъ и после да умре! Докато се сѣти жи-

вотното да го нападне, Чичо Анди се прицели въ челото му и гръмна. Слонътъ изрева, затръшка се насамъ-натамъ и накрай опъна крака. Свърши се и съ него! Чичо Анди и него искаше да замъкне въ лагера, но слонътъ бѣ много тежъкъ и затова се отказа отъ намѣрението си. Но пъкъ се качи на гърба му нададе победния си викъ: „Хо! Хо!“ Но не щешъ ли, отъ гърба на слона Чичо Анди съзрѣ притаилия се хипопотамъ. Той слѣзе безшумно, сви се задъ единъ камък и когато звѣртътъ се обърна, прати му единъ куршумъ въ задницата за поздравъ. Хипопотамътъ изрева отъ болка, хвърли се къмъ неприятеля си, но, нали е кжсогледъ, докато го намѣри и смаже, Чичо Анди му прати цѣла дузина куршуми, които го направиха на решето. Земята се облѣ съ кръвъ. Звѣртътъ рухна. Чичо Анди го поздрави като му свали шапка. Работата му бѣ свършена. Сега можеше да се върне въ лагера. Но, ужасъ! Когато се обърна, предъ себе си видѣ настърхнали, готови да се хвърлятъ и да го разкжсатъ, убититѣ преди малко звѣрове: лъвътъ рѣмжеше, тигърътъ тупаше съ опашка по земята, отъ очитѣ на леопарда излизаха гнѣвни искри, а току-що убитиятъ моляви се слонъ трѣбѣше съ хобота си като фабрична сирена. Чичо Анди се смръзна! Какво е гуй? Да не би тукъ мъртвитѣ да възкрѣсватъ!? Той рече да вдигне пушката си, но звѣроветѣ така зарѣмжаха, че се отказа отъ намѣрението си. Но нали трѣбваше да се спаси? Той започна полета да отстъпва назадъ. Но не направи и две крачки, когато уду-